

rettigede til at forlange et vist Tillæg dertil i Form af Aldersrente, selv om de hidtil har fundet sig meget vel tilfreds og har syntes, at de var rigeligt aflagt med den Aftægt, de havde. En Aftægtsydelse af tæ ved 2 000 Kr. er der vist ikke ret mange, der har sikret sig. Derfor synes jeg, at der her er et Punkt, der bør tages op til Overvejelse i det kommende Udvalg. Jeg mener, det er rigtigt, som Forslaget gaar ud paa, at der skal gøres Forskel paa den Indtægt, man har gennem en kontant Kapital eller Ejendom, og Arbejdsindtægt.

Et andet Forhold mener jeg ogsaa bør tages op til Overvejelse, det er Spørgsmaalet om Indtægt af Pension. Den højtærede Minister har ogsaa udtalt sin Villighed til at tage det Spørgsmaal op, og det vil vist ogsaa være nødvendigt. Pensionsindtægten er jo en sikker Indtægt, som bliver ved at flyde, saa længe vedkommende lever, og det turde derfor være naturligt, at Fradraget her bliver større. Det er jo et Forhold, som vi kender godt paa Landet, hvor vi har Kildeartsbeskatning, og hvor Indtægt af Kapital og Ejendom beskattes højere, ligesom der ogsaa er et vist Tillæg for fast Pensionsindtægt, fordi man mener, at denne i Virkeligheden har en større Værdi end den mere usikre, af Arbejde flydende Indtægt, som jo hurtigt kan forsvinde.

Jeg henstiller altsaa til det kommende Udvalg at tage disse Spørgsmaal op til Overvejelse. Jeg mener, det maa være berettiget og rigtigt at gøre det, selv om Forslaget i saa Henseende ikke er nær saa vidtgaaende som det, der blev forelagt af den forrige Indenrigsminister. Men jeg synes ganske vist ogsaa, at det Forslag, hvad angaar den Kapital, det var tilladt de aldersrentenydende at have, var ganske vildt. Efter den forrige Indenrigsministers Forslag var det jo saaledes, at her i København kunde et Ægtepar paa 65 Aar have en kontant Kapital af 49 000 Kr. og skulde alligevel kunne faa en vis Aldersrente, og jeg tror dog, de allerfleste vil indrømme, at det var ganske ude i det blaa. Ude paa Landet kunde efter det forrige Forslag et gammelt Ægtepar have en Formue af 44 333 Kr. og alligevel være berettiget til at forlange en vis Aldersrente, selv om denne selvfølgelig kun blev af en forholdsvis ringe Størrelse. Og det gjaldt, hvad enten de havde deres Kapital anbragt i Sparekasse eller Bank, eller de havde den staaende i en Landejendom. Altsaa, Landboere, som havde 44 000—45 000 Kr. staaende i en Landejendom, men drev den daarligt eller maaske var syge eller svagelige og

ikke kunde faa en Indtægt af 2 000 Kr. ud af denne Ejendom, skulde være berettigede til at komme og forlange en vis Aldersrente. Lige saadan med Hensyn til de ugifte. En ugift Mand kunde være i Besiddelse af en Kapital paa 26 000 og nogle Hundrede Kroner og alligevel være berettiget til Aldersrente.

Der kunde være Grund til i Udvalget at søge at raade Bod særlig paa disse to Ting, jeg har nævnt, nemlig Reglerne om Fradrag i Anledning af privat Kapital og Skalaen for enlige Mænd, herunder en gift Mand, som havde en Hustru, der var under 65 Aar, og muligt havde Forsørgerpligt overfor ukonfirmerede Børn.

N. C. Jensen: Da det ærede Medlem Hr. Rode som Indenrigsminister fremsatte sit Lovforslag om Aldersrente, havde jeg Lejlighed til at fremsætte mit Syn paa Sagen. Mit Syn paa Sagen har ikke ændret sig. De Indvendinger, jeg havde mod det Lovforslag, som det ærede Medlem Hr. Rode som Indenrigsminister fremsatte, staar jeg ved i Dag. Jeg udtalte den Gang min Beklagelse af, at man havde forladt Tanken om at bygge vor Alderdomsforsørgelse paa Forsikringsprincippet, men jeg erkendte den Gang, hvad jeg ogsaa gør nu, at det er, som om denne Tanke er forduftet. Jeg ved i Grunden ikke hvorfor. Jeg tror, at den fremdeles lever hos mangfoldige ude i Landet. Nu synes man at sige: Vi har i 30 Aar haft Alderdomsforsørgelse efter Understøttelsesprincippet uden Tilskud fra de forsørgedes Side, og derfor er det forbi med den Tanke. Jeg ved ikke, om den Tale er en rigtig Spaadom. Jeg tror, det vil meget afhænge af den økonomiske Bæreevne. Det er ikke overbevisende nok for mig, hvad den ærede Minister og den ærede Ordfører har udtalt, at havde vi staaet paa bar Bund i Dag, vilde Forsikringsprincippet ganske sikkert have været i Forgrunden, men nu har vi, som sagt, de 30 Aars Historie at se tilbage paa, og dermed er den Sag ude af Verden. Jeg tror ikke paa det. Da det ærede Medlem Hr. Rode fremsatte sit Lovforslag, blev der af det Parti, jeg tilhører, gjort den Hovedindvending imod det: Har vi Pengene dertil? Det samme Spørgsmaal kan efter min Mening med lige saa stor Ret rejses i Dag: Har vi Pengene dertil? Vor økonomiske Bæreevne er efter min Mening adskilligt ringere i Dag, end da det ærede Medlem Hr. Rode som Indenrigsminister fremsatte sit Lovforslag, og hvis vi spørger: Har vi Udsigt til en Bedring af vore økonomiske Forhold? lyder Svaret